

MEDLEMSBREV 2/2013

KÄRA MEDLEMMAR

Till detta nummer av medlemsbrevet har jag fått möjlighet att intervjua några mycket intressanta människor i konstvärlden. Först ut är årets andra multipelkonstnär Annica Karlsson Rixon. Hon bjuder SAK:s medlemmar på en fantastisk bild med många möjliga ingångar och utgångar om iscensättning, åldrande, porträttkonst och inte minst humor och hon bjuder på en lika generös berättelse om sitt konstnärskap som pågått sedan tidigt 90-tal.

I mer än 60 år har årets förstapriskonstnär Lars Englund varit verksam och hans skulpturer har kunnat ses på utställningar världen över. För mig var Englunds separatutställning på Moderna Museet 2005 en direkt omvälvande po-

etisk upplevelse av vad skulptur kan vara och det är med glädje som vi i detta nummer kan presentera det lika färgsprakande som formsäkra förstaprisverket *Stabil*. Lars Englund låter meddela att han är glad och hedrad över att ha blivit utvald att ta fram årets förstapris till SAK:s stora konstlotteri. Den 28 november får vi veta vem som blir lycklig vinnare.

Till SAK:s lotteri har det genom åren köpts verk hos galleristerna Katarina Sjögren och Jun-Hi Wennergren Nordling som driver Crystal i Stockholm. Om livet som gallerist i Sverige och på utlandets mässor berättar de i en personlig intervju om hur de ser på sin roll som gallerister, och vad som driver dem att förmedla konst.

En annan konstförmedlande institution är Grafikens Hus i Mariefred dit jag åkte för att fråga nya VD:n Nina Beckmann om hennes framtidsplaner i grafikens tjänst. På plats fanns även konstnären Matti Kallioinen som tillsammans med Lisa Jonasson är aktuell med nya screentryckta verk i utställningen *Jag har öppnat en öppen dörr*. Vad passar väl bättre än att njuta av sommarens alla konstnärskonserter i landet både ute och inne. Varför inte en utflykt till Mariefred som kan få en fortsättning i Wanås i Skåne där vi bokade en visning den 9 juni för att ta reda på hur lyckan i konsten kan ta form.

*Trevlig sommar! Jennie Fahlström
Redaktör & verksamhetsledare SAK*

Onslag: Annica Karlsson Rixon Fotografi: Annika von Hausswolff

ÅRETS ANDRA MULTIPEL

Annica Karlsson Rixon har med en stor portion humor och ett skarpt sinne för sakernas tillstånd tagit fram årets andra multipel till SAK:s medlemmar. Konstnären bjuder på en bild där tankar på åldrandet tar form i flera bemerkelser. Verket porträtterar kanske ett par, nästan en tvärhand höga, mot en generös mycket vit bakgrund vilket ger ett intryck av att de ser ut att vilja träda ut ur bilden. De vill oss något i all sin anspråkslöshet med sina blickar och sina gester där de står i vardagskläder-na. »Dubbelporträtt» är titeln.

Annica Karlsson Rixon är utbildad inom en dokumentär fototradition och samtidigt med konstnärer som Annika von Hausswolff, Lotta Antonsson, Maria Miesenberger med flera slog hon igenom

internationellt i början av 90-talet med idébaserat fotografi. Hon har återkommande arbetat med porträtt och sedan 90-talet har hon fotograferat sig själv, konstnärskollegor och vänner med ibland konsthistoriska nyckelverk som referenser. De senaste åren har Annica Karlsson Rixon ägnat sig åt konstnärlig forskning i fotografisk gestaltning vid Akademin Valand i Göteborg och under en skrattfylld pratstund som fördjupats via en e-postintervju får vi en bild av vad en konstnär i sina bästa år har för tankar.

Text: Jennie Fahlström

Kan du berätta om bakgrunden till multipeln?
– Jag har under mer än tio år arbetat med en rad större konstnärliga projekt som sträckt sig över

**RELEASE AV SAK MULTIPEL
NR 2, 2013
AV ANNICA KARLSSON RIXON
Dubbelporträtt**

Torsdag 23 maj klockan 13.00

Material: Pigment print
Mått: 32,9 x 48,3 cm
Pris: 3000 kronor styck
Upplaga: 30 exemplar

Beställning görs på:
info@konstforeningen.se
eller 08-10 46 77 i samband med release.

FÖR MIG INNEBAR DET STARTSKOTTET PÅ EN KARRIÄR SOM KONSTNÄR

flera år och som presenterats som stora installationer. Det har varit några otroligt intensiva år. När jag så fick frågan från SAK att göra en multipel som speglade var jag befinner mig som konstnär idag så blev jag lite ställd. Man arbetar så fokuserat och reflekterar över den konst man gör men var befann jag mig i livet idag? Jag fick en impuls att ta ett självporträtt, något jag inte gjort på länge.

I verket »Dubbelporträtt» ser det ut som om du likasom plötsligt hamnat i ett åldrande genom att ha på dig en äldre generations kläder. En slags iscensättning och samtidigt ett performativt grepp om ett förväntat åldrande. Vill du berätta?

– Hmm, min arbetsprocess ser ut så att jag börjar i det visuella, ett tänkande med bild, med fotografi. Kunskaper och intressen formuleras i verket, både empiri och teori. Det är oftast först i efterhand som ordsättandet börjar. Vad jag vill säga är att jag egentligen inte formulerat mig så mycket i ord kring *Dubbelporträtt* ännu... Men jag tänker mig inte att det är att iträda sig någon annans kläder utan att bli någon i kläderna, så ja, performativt. Jag känner både skräck och värme inför att se figurerna som framträder i bilden. Och jag fnissar. Möjligen en aning nervöst.

Hur var det att vända kameran mot dig själv denna gång?

– Jag har egentligen ett ganska odramatiskt

förhållningsätt till att fotografera mig själv, det är lätt för mig att separera det jag ser på bilden från den som är jag. Samtidigt så speglar multipeln ett skede i livet där jag befinner mig nu som handlar om att åldras: som att vara medelålders och om relationen till åldrande föräldrar. Jag håller också på med ett offentligt gestaltungs-uppdrag för ett seniorboende som delvis skall bli Europas första boende för äldre hbtq-personer (homo, bi, trans, queer), så mycket kretsar kring åldrande just nu.

Du har tidigare arbetat med bilder där du vänder kameran mot dig själv, kan du berätta om de första bilderna på fotoskolan och inspirationen från Tuija Lindström?

– När jag gick på Nordens Fotoskola i mitten av 80-talet så kopierade alla som Tuija, vi kallade det till och med Tuija-kopiering. Man använde olika adhesive för att sopta bilderna och det var lite av en sport att klura ut hur hon gjorde sina bilder. Tuija var också en av få kvinnor som figurerade i fotovärlden på 80-talet, då också fotografi var separerat från den övriga konstscenen.

– Hon var en viktig förebild. Norden bär på en tradition av klassisk dokumentärfotografi med ikoner som Christer Strömholm och Anders Petersen. Vi var några som sökte andra vägar att arbeta med fotografi. Själv upplevde jag det väldigt problematiskt att skildra andra med kameran, jag tror jag behövde definiera vad jag ville med

fotografi och förstå något om fotograferande. Vad det betyder att ta bilder, och vad det betyder att vara framför kontra bakom kameran. För mig blev det självklart att ställa mig framför kameran också. Det var en undersökande period och det kändes mest etiskt att använda mig själv som modell. Men att fota sig själv verkar också vara en period som många unga fotografer går igenom, framför allt kvinnor. Det vet jag efter många år som lärare i fotografi och jag tänker att det inte är märkligt att just fotografer, i vårt bilddominerade mediesamhälle, behöver testa bilden av sig själv. Jag tror det är ett undersökande med inslag av både kritik och fåfänga.

– Sedan finns det ju fotografer såsom Cindy Sherman och Annika von Hauswolff som använder sig själva i bildskapandet och som fortfarande är viktiga källor till inspiration för många.

Du har också berättat om att du var med och startade »Kvinnliga Fotografer i Norden» där ni bland annat eftersökte mer humor i fotokonsten. Kan du berätta?

– Vi var en grupp från Nordens fotoskola som startade föreningen KFN (Kvinnliga Fotografer i Norden). Vi gjorde det utifrån bristen av förebilder och för att vi tillsammans via en nordisk förening kunde söka medel för att genomföra olika projekt. Bland annat så arrangerade vi ett stort seminarium på Samsø i Danmark där vi

SAK Edition 2, 2013, *Dubbelporträtt*, 32,9 x 48,3 cm

Svärmorsdrömmar, 1994 Diptyk, färgfotografi av typ C

bjöd in fotografer såsom Tuija Lindström och Nan Goldin att hålla workshops under en vecka. Detta var 1990. Inför seminariet samlades en grupp i Stockholm, tidigare elever vid Nordens, och gjorde en serie workshops kring humor och fotografi. Vi bad om en uppgift att arbeta utifrån, från bland annat Helene Billgren och Suzanne Osten. Det kunde vara i form av en bild, text eller frågeställning. Vi träffades en gång i månaden och det var verkligen en viktig och förlösande period i mitt konstnärskap. Det var först då som jag hittade redskap att kritiskt, estetiskt och humoristiskt diskutera samtiden med fotografi. Jag kommer ihåg att vi presenterade materialet för Iréne Berggren, Marta Edling och Eva Hallin. Det var så Iréne fick upp ögonen för gruppen, vilket resulterade i att flera av oss kom med i utställningen *Lika Med* på Moderna Museet 1991. För mig innebar det startskottet på en karriär som konstnär.

Ett annat tidigare verk som påminner om din humor i SAK multipeln är diptyken »Svärmorsdrömmar» från 1994. Även där spelar du både man och kvinna men med mer smink och extra-allt. Vill du

berätta om hur dessa bilder kom till?

– Ja, jag var på ateljéstipendium via Nunska (numera tilldelas dessa av IASPIS) på Headlands Center for the Arts 1994, det ligger strax norr om San Francisco. Jag hamnade mitt i den identitetspolitiska konsten och queeraktivism. Judith Butlers *Bodies That Matter* hade kommit ut och San Francisco är San Francisco... Jag såg en annons där företaget *Glamour Shots* erbjöd kvinnliga kunder att ta med sig sin fästman och ta porträtt *»two for the price of one»*. Så jag körde dit och frågade om jag fick vara både fästman och fästman, vilket de ställde sig tveksamma till men gick med på efter lite övertalning. *Glamour Shots* låg i shopping malls i förorterna, inte inne i Castro, så det där med drag och crossdressing fanns inte riktigt på agendan. Så båda verken är en lek med könstillhörigheter där det finns utrymme för *queerhet*. I vilket fall så hamnade *Svärmorsdrömmar* på en utställning i Malmö några år senare och blev recenserad i en lokal-tidning: »Bilderna föreställer en och samma man, men på ena bilden är han utklädd i kvinnokläder. Han/hon är mycket snygg.»

Att forska på akademisk nivå i konst är en relativt ny företeelse. I Sverige i dag finns det ett tjugotal konstnärer som är antagna för doktorandstudier inom fri konst varav du är en. Varför är det viktigt att forska som konstnär?

– Jag är en av tre doktorander i fotografisk gestaltning i Sverige. När tjänsterna utlystes så var det självklart för mig att söka, jag arbetade redan med forskande projekt som sträckte sig över en längre tid. Och det är viktigt att vi konstnärer är med och formar vårt eget fält och där är forskningen inom den akademiska miljön ett sätt att göra det. Det handlar bland annat om att föra in konstnärlig kunskap, inte bara kunskap om konst, i det akademiska arkivet. De konstnärliga utbildningarna är ju redan en del av akademien så som Konstnärliga fakulteten som är en del av Göteborgs Universitet där man har kandidat- och magisterutbildning inom de flesta konstnärliga områden. Men likväl som grundutbildningarna är utformade efter konstnärliga praktikers villkor så måste även den konstnärliga forskningen få vara det.

*State of Mind, 2008 Fotografi-, video- och ljudinstallation. International Queer Culture Festival, S:t Petersburg, 2012
»Vakt inbyrd av arrangörerna för att skydda besökare från eventuella attentat. Ingenting hände dock och festivalen kunde genomföras.»*

Kan du berätta om ditt doktorandprojekt »State of Mind»?

– I *State of Mind* undersöker jag hur det fotografiska mediet kan användas till att »re/dekonstruera kollektiv identitet». I praktiken innebär det att jag tillsammans med Anna Viola Hallberg har gjort en fotografi-, video- och ljudbaserad installation som belyser vardagen för homosexuella kvinnor i S:t Petersburg i Ryssland under åren 2006–2007. Verket bygger på porträtt av olika grupperingar och intervjuer med en dokumentär bas, det vill säga det 40-tal som är med i verket ställer upp i egen person och pratar utifrån egna erfarenheter.

Var har State of Mind visats?

– Vi har visat verket i en rad postsovjetiska länder, likväl som i Sverige, Österrike och USA. Samtidigt arrangerar vi workshops och seminarier tillsammans med den lokala konstscenen och hbtq-aktivister. Vi gör detta för att aktualisera verkets tema lokalt, men också för att möjliggöra att vi över huvud taget kan visa det på många av platserna. Hittills har vi lyckats över förväntan, till och med i Minsk i Vitryssland

och senast i S:t Petersburg förra hösten. Just nu står det lagrat hos Svenska Ambassaden i Moskva och det märks väl hur situationen i Ryssland blir allt hårdare.

Vilka har svårigheterna varit att visa verket i Ryssland?

– En rad nya antidemokratiska lagstiftningar har och håller på att introduceras, bland annat är det på gång att införas en federal lag som förbjuder information om homosexualitet för personer under 16 år. Detta gör konstitutionerna väldigt försiktiga. Man vågar helt enkelt inte visa ett verk med hbtq-tema för även om man ännu inte riskerar lagliga följder så finns det andra risker som kan hota och förstöra verksamheten. Det kan vara anti-gay-grupper som går in och förstör verk eller misshandlar besökare. Och då polis tillkallas så tar de oftast förövarens sida. Vi har hört flera vittnesmål då de misshandlade häktas och tas in till förhör istället för de som har gjort intrång. Men vi arbetar vidare på att hitta ett sätt att visa verket om inte annat så för en inbjuden publik. Det gäller att göra det på ett konstruktivt sätt, vårt mål är inte att provocera

utan att bidra till historieskrivning för en grupp som osynliggörs, och att skapa en plattform för diskussion. Konstinstallationen är del av avhandlingen, men vi gör också en bok där vi berättar, reflekterar och teoretiserar över hur vi arbetar med och hanterar detta projekt som utmanar den konstnärliga och dokumentära praktiken.

Hur tänker du som konstnär och forskare att du förhåller dig kritiskt till det material som du samtidigt är med och skapar? Vilka parametrar gäller för att få vetenskaplig höjd på den konstnärliga forskningen?

– Alla forskare har väl ett material som man bör förhålla sig kritiskt till? Jag menar att text är också ett material. Och vad som bedöms som vetenskapligt ser ju olika ut beroende på vad man forskar i. Konstnärlig forskning är ju fortfarande en ny akademisk gren och avhandlingarna ser väldigt olika ut. Generellt så gäller att det finns en öppenhet mot att forskningsresultatet kan se annorlunda ut än till exempel en akademisk avhandling inom humaniora som ju följer ett upplägg med referenser, fotnoter, metodbeskrivning etcetera. Inom den konstnärliga

Självporträtt, 1988, gelatinsilverfotografi

forskningen kan man ha ett konstnärligt uttryck som avhandling, eller som del av den.

Samtidigt så bör man inte mystifiera den konstnärliga forskningen som »en annan kunskap». Jag har precis skrivit klart en dialog tillsammans med Lena Martinsson som är professor i genusvetenskap. Hon är etnolog i grunden och vi diskuterar våra respektive transnationella forskningsprojekt. Vi har båda genusforskning som en väsentlig aspekt i det vi gör och trots att resultaten skiljer sig så måste jag säga att i vårt sätt att tänka och diskutera så har vi väldigt mycket gemensamt. Vi delar många problemställningar och använder både empiriska och teoretiska redskap i vår praktik.

Kan du berätta om den kommande utställningen på Waldemarsudde i Stockholm i höst där ditt verk Annika vid havet är med?

– Absolut! Det var både oväntat och väldigt roligt att bli inbjuden att ställa ut där. Det är i samband med en utställning med målare som var del av Skagenkolonin. Jag skall ställa ut verket *Annika vid havet* som refererar till en målning av PS Krøyer, Sommerafton ved Skagen, från 1892. Det är Marie Krøyer som står vid Skagens strand och ser ut över havet, jämte henne sitter en hund. Jag gjorde mitt verk under millenniumskiftet, 1999–2001. Det är sju monumentala fotografiska porträtt av Annikor som är verksamma inom konstscenen. Till installationen hör också svartvita dokumentationsbilder och polaroider från fotograferingstillfällena. Det är ett samtidsdokumenterande och historieskrivande generationsporträtt som liksom State of Mind belyser konstruktioner av kollektiva identiteter. Men eftersom verket refererar till en annan konstepok så öppnar det också för reflektioner kring

konstnärsrollen både då och nu. Det är ju till exempel värt att fundera över vad eller vem som inte synliggörs när man lyfter fram en tillhörighet till en gemenskap.

SAK BAR STOCKHOLM

Annica Karlsson Rixon aktuell med årets andra SAK-multipel om sin konst i samtal med Jennie Fahlström

Torsdag 16 maj klockan 18.30

Plats: Clarion Hotel Stockholm, Ringvägen 98, *Upstairs Bar* (plan 2)

OBS!

Tag med medlemskortet för rabatt i baren mellan 18.30–22.00

FÖRSTAPRIS 2013

SAK har den stora glädjen att presentera årets förstapris *Stabil* – ett lika färgsprakande som formsäkert verk av 2013 års förstapriskonstnär Lars Englund. Verket till SAK är en 80 cm hög polykrom skulptur. De orangea, gula och gröna fälten är tryggt samlade genom konstruktionens muttrar och samtidigt egensinniga nog att visa prov på både luftburen lätthet och styrka.

I mer än 60 år har Englund varit verksam och hans skulpturer har kunnat ses på utställningar världen över. Bland annat på Guggenheim i New York, på Venedigbiennalen, på Galerie Ileana Sonnabend i Paris och på Moderna Museet i Stockholm. Lars Englund har även haft en ansenlig mängd offentliga utsmyckningsupp-

drag i Sverige och internationellt och 2010 tilldelades han Bildkonstnärskommitténs stora stipendium. Lars Englunds (f. 1933) tidiga studieår tog sin början hos den danske surrealistkonkretisten Vilhelm Bjerke Petersen i Stockholm på 1950-talet. Englund experimenterar med material och deras egenskaper och hans skulpturer visar olika geometriska grundelement, i verkscategorier som *Stabil*, *Instabil*, *Sfär*, *Pars Pro Toto* (delar för helheten) och *Theorem*.

Verket visas på Lars Bohman Gallery till och med 12 maj och kommer även visas på SAK:s vinstutställning 14–17 november på Sven-Harrys (Konstmuseum) i Stockholm.

Lars Englund Foto: Jan Wärnars

...ATT FÖRESLÅ ATT VI SKA GÅ PÅ FOTBOLL TILLSAMMANS FINNS LIKSOM INTE JAG TROR ATT ALLA SKULLE VARA SÅ EXTREMT OBEKVÄMA

Katarina Sjögren och Jun-Hi Wennergren Nordling

För drygt tre år sedan intervjuade jag Jun-Hi Wennergren Nordling och Katarina Sjögren för *Konstperspektiv* apropå formkonstens framfart på den svenska konstscenen. Då hade de arbetat med sitt galleri i tre år under namnet *Crystal Palace* som var en kaxig uppstickare där gränserna mellan konst och konsthantverk ifrågasattes. Idag heter galleriet bara *Crystal* och har blivit en etablerad del av den svenska galleriscenen. De har erfarenheter från några av världens konstmässor och står bakom en mängd utställningar där SAK har köpt verk av bland andra Kristina Matousch, Åsa Jungnelius och Ditte Ejlerskov. Jag möter Jun-Hi och Katarina i tillfälliga lokaler, en sekelskifteslägenhet, på Nybrogatan i Stockholm för ett uppföljande samtal om livet som gallerist.

Text: Jennie Fahlström

Ni tog ett beslut om att lämna lokalerna på Hudiksvallsgatan i Stockholm förra sommaren trots att många etablerade gallerier var grannar, och ni har haft tillfälliga lokaler bland annat i entrén till ett parkeringsgarage mitt emot NK, hur resonerade ni? Jun-Hi Wennergren Nordling: För oss var det viktigt att få vara mer centralt. Det har varit en otroligt positiv förändring i flöden av människor, en tillgänglighet som är viktig. När vi

arbetar med samlare är det ju inte på vernissager några köp blir av utan när vi jobbar med konstnärer som Goldin & Senneby så handlar det verkligen om att sätta sig in djupt i ett samtal om verken. Om vi ber en samlare att sätta av två timmar av sin dag för att prata konst måste det vara lätt att ta sig till oss.

Ni har börjat med flera gemensamma satsningar med galleristkollegor för att göra saker där folk är och att tänka nytt nu när lågkonjunkturen börjar märkas av. Kan ni beskriva läget?

Katarina Sjögren: Vi öppnade galleriet 2007 och då var det precis innan kraschen. Det tar tid att bygga upp en verksamhet, så vi hann aldrig känna någon högkonjunktur men när man pratar med kollegor både i Sverige och internationellt så märker de hur mycket svårare det är nu jämfört med för några år sedan. Vi har inte sålt mindre men det är en allmän känsla att det tar längre tid att sälja även billiga verk.

När jag läste min intervju med er från 2010, då sa ni att er drömutställning skulle vara med en kvinna i 60-årsåldern. Ni brottades också med att få bort en konsthantverksstämpel på galleriet. Hur ser ni på utvecklingen på 3 år?

J-H.WN: Det är ju jättemycket som har hänt i termer av erfarenhet och att veta vad man håller på med. Samtidigt finns mycket av energin kvar från när vi startade.

K.S: I takt med att man själv blir mer etablerad syns också bristerna i det etablerade. I början startade vi för att lära oss vad det är att driva ett galleri utan att följa en formel. Och sedan vi förra året lämnade galleriområdet har vi jobbat ganska spretigt med många mässor. Men nu börjar vi undra om det är det enda sättet, det är ju också oerhört konventionellt. Så igen kommer behovet av att ifrågasätta hela systemet. En stor och viktig skillnad från förr är att det känns som att vi har ett fungerande nätverk av kollegor i Sverige och det har ju kommit det sista året. Känslan av att vara en liten ö finns inte längre.

Härom månaden ilsknade du till Katarina på Facebook i samband med din upplevelse av att vara gallerist och kvinna i bemötandet från besökare på endagsmässan *Monopol* i Stockholm. Ni var ett par olika gallerister som gått ihop om att ställa ut på gemensam plats en dag. Din frustration handlade om att inte bli bemött som professionell som du uppfattade att dina manliga kollegor blev medan du och Jun-Hi istället fick kommentarer

om era klänningar och känslan av att vara midagsvärdinnor. Vill du berätta?

K.S: När man gör saker tillsammans där alla jobbar på lika villkor, och det är verkligen ingen easy-ride för våra manliga kollegor, upplever jag att det är skillnad i bemötande när man slår upp dörrarna för publiken. Att en man som gör samma sak som en själv bemöts som en yrkesperson och själv bemöts jag i första hand som en kvinna. Jag upplever att ens arbete betraktas som en form av hobbyverksamhet, det vill säga inte tas på samma allvar. Trots det finns det ett större krav på perfektion, på att vi ska vara mer vårdande i yrkesrelationer, på att vara »goda». Det ingår också i strukturen i samhället i stort att män hellre gör affärer med män. Självklart är konsten inget undantag och det är därför jag längtar efter fler kvinnor som samlar konst, och som har pretentioner och vill bygga upp en viktig samling.

Har du ett exempel?

K.S: På varenda vernissage som vi har haft där vi står och berättar om ett verk, om hur konstnären arbetar så plötsligt kommer det: Åh, vilken fin klänning! Det sägs både av män och kvinnor, och det är väl helt ok att säga att man

har fin klänning men jag tror att i många fall handlar det om att avvärja en köpsituation. Jag tycker att det är mycket lättare om folk säger att nej tack jag vill inte ha det verket. Kommentarer om mina kläder, mitt i konversationer om konst, frågor om familj och barn, ur det blå, mitt i ett samtal om konst, reduktionen till midagsvärdinna, gör att min kunskap och mina åsikter om konst bleknar bredvid mäns och att min roll blir att le och bekräfta och skapa god stämning. Det är svårt med konkreta exempel, det är inga stora saker i sig, mer stenurholkande droppar.

Men råkar inte manliga gallerister ut för motsvarande kommentarer, jag tänker att som försäljare får man höra mycket oavsett om man är man eller kvinna?

KS: Jo, men kommentarer om utseende och familj går tillbaka till idén om vad en kvinna skall vara och därför slår de hårdare mot kvinnor. Jag vet inte hur ofta mina manliga kollegor får prata om sina kläder eller familj, men även om de får göra det dagligen så betyder det inte samma sak eftersom det inte, omedvetet, handlar om att påtala var deras rätta plats i världen är.

Ni har berättat att många som samlar konst är män men att ni har en nackdel jämfört med era kollegor som är män, eftersom ni som gallerister och kvinnor inte kan umgås med »samlarmän», privat på fritiden, då många försäljningar genomförs när gallerist och samlare tar en drink, går på fotboll etc. Varför inte?

K.S: Det skulle vara jättekonstigt att göra det. Jag kan inte se framför mig den manlige samlare som jag kan föreslå en drink för, det är så abstrakt att jag inte kan se vem det skulle kunna vara. Egentligen är det ju inte konstigt och jag umgås ju mycket med män privat, men att ta relationen från professionell till privat känns obekvämt. Kanske ligger det hos mig men det känns inte så, det känns som ett tabu.

J-H.WN: Det finns samlare som är helt fantastiskt intresserade av konst men att föreslå att vi ska gå på fotboll tillsammans finns liksom inte. Jag tror alla skulle vara så extremt obekväma i den situationen. Det vi frågar oss är hur vi ska hantera det här? Ett alternativ är att vara en stereotyp kvinnlig gallerist som är stenhård som aldrig har på sig klänning. Den bilden finns liksom. Måste man vara så?

....DET ÄR MÅNGA ÅR AV KLÄTTRANDE FÖR ATT BLI GODKÄND AV JURY EFTER JURY...

K.S: Jag vet att det inte bara handlar om att vara gallerist. Titta på representationen av kvinnor på hela fältet, många fler kvinnor än män jobbar ju med konst och det är så många fler män som har de ledande positionerna som sitter på de riktigt stora pengarna, som gör snabba karriärer som inte behöver gå runt på att jobba med pedagogik.

Är det inte en förutfattad mening från kvinnligt håll? Eller tror du att det är så?

K.S: Jag tror det är en gigantisk OK-kultur, det är jag helt säker på. Jag tror inte det är en slump att Hilma af Klint ska vara med i utställningar i hela världen. Det är inte kommittén med slutna rum men det finns informella nätverk som är oändligt mycket svårare att bryta igenom. Rätt män har lyft fram och okejat och då öppnas dörrarna till hela toppskiktet. Jag menar inte att använda en kvinna som exempel, skulle kunna radda upp män, men i trenden att återupptäcka konstnärskap så blir det så tydligt att det är namnen på curatorerna som sätter kvalitetsstämpeln. Det handlar inte bara om att visa fler konstnärer som är kvinnor, utan att skärpa till könsbalansen i de led som definierar kvaliteten.

Ni har ställt ut en hel del på internationella mässor, men det är inte lätt att komma med och det kostar skjortan. Var hamnar ni på dessa mässor?

K.S: Vi är i en sektion där vi kommer med i »emerging»-avdelningar på mässor. Det är en av de yngre delarna.

I vilken prisklass hamnar ni som galleri?

J-H.WN: Billigast, men inte här i Sverige kanske, här är vi nog medelnivå. Men om man jämför vad medelnivå är enligt den amerikanske su-

pergalleristen Larry Gagosian så talar han om 10 miljoner dollar! Jag skulle säga att det är högpris, men med tanke på vad vissa verk kan gå för är det inte ett konstigt pris men däremot blir det konstigt om man står i samma rum där vi ska sälja konst för 2000 dollar.

Vad kostade det för er att delta på den anrika mässan Armory Show i New York förra året?

J-H.WN: Vi fick rabatt för det minsta bäset, för att det var nordiskt fokus, mässavgiften var 110 000 kr för fem dagar. Sen tillkommer resor, transporter, försäkringar och produktionen för det man ska visa, så ungefär 170 000 kr.

Sålde ni något där?

K.S: Absolut ingenting, det gick helt back men sen har vi sålt i led längre fram, man får ju se det som en PR-insats. Det är inget konstigt om man går back på mässor, säger folk, och då förstår man insatserna. Det är svårt att bli antagen till internationella mässor, det är många år av klättrande för att bli godkänd av jury efter jury för att ta sig in i de sammanhangen. I det ledet är vi som en slags konstnär som söker ett galleri.

Men hur går ni runt?

J-HWN: Galleriets verksamhet påminner lite om konstnärers arbete, det är omöjligt på papper, men på något sätt får man det att fungera. Men det är ett slit och långt ifrån ett lyxliv. Men också väldigt roligt och intellektuellt utmanande. Konstvärlden är på många sätt fantastisk och jag har svårt att tänka mig en mer stimulerande miljö att leva och arbeta i.

Det är svårt att driva galleri men ni fortsätter. Vad är ert mål om säg fem år?

K.S: Det är kärleken till konsten som vi drivs av. Om fem år ska vi omsätta en vettig summa pengar, vi ska ha en anställd. Vi ska ha tid till lång planering, och att vi är på några bra internationella mässor permanent varje år, och vilka de är beror på vilka som är intressanta om fem år. Men också med konsten, att vi om fem år fortsätter att ha ett program där vi tycker att varanda utställning vi gör är jättejättebra.

Finns det någon stund som ni har skälvit lite, blivit osäkra på vad ni håller på med?

J-H.WN: Jo, men det händer hela tiden, det är också en del av vardagen. Vi går på ren och skär kraft. Vi går inte på pengar, för de har vi inga. Det är blodigt allvar och man krälar i skiten. Och kampen att ordna allt det praktiska som att bära, skura, fixa är det vi förlorar i att sälja. Men det måste göras.

Jun-Hi Wennergren Nordling och Katarina Sjögren om SAK

»Sveriges Allmänna Konstförening är viktig för att visa att man kan samla konst, att samlandet inte är något för en liten exklusiv grupp. Och en verksamhet som håller ögonen på det som sker nu på den svenska konstscenen och presenterar det för en större publik.»

Överst: »Blinded» av Ditte Ejlerskov, Diptyk, vinst i SAK 2012

Till vänster: Glida av Kristina Matousch, vinst i SAK 2011

Till höger: Nytt verk som visas på Crystal av den rumänske konstnären Mihai Boşcu Kafchin med titeln: »a.d. 476 to 1453 sci-fi artfair»

NÄR DET GÅTT TRE VECKOR LYFTE JAG PÅ LUREN OCH VAR LITE DARRIG PÅ HANDEN...

En vacker lite kylig tisdag i mars tar jag bilen ut till Grafikens Hus i Mariefred. Jag ska träffa Nina Beckmann som är ny VD sedan oktober 2012. Nina drev under 10 års tid en agentur för illustratörer och grafiska formgivare och har på senare år vikarierat som professor i illustration vid Konstfack. Jag är nyfiken på att höra vilka planer hon har för Grafikens Hus och som en bonus får jag träffa Matti Kallioinen som tillsammans med Lisa Jonasson ställer ut sina nya verk i screentryck till slutet av september i år. Utställningen heter »Jag har öppnat en öppen dörr».

Text: Jennie Fahlström

Nina Beckmann visar runt i lokalerna, en gammal Kungsladugård som varit hem för Grafikens Hus sedan 1996. Hon förklarar att det är en viktig del av verksamheten att bjuda in till samarbeten med både skola och konstnärer för att få samtida grafik aktuell. Under våren är det elever i Mariefredsskolans klass 6 A och B som arbetat i verkstan och parallellt visar sina verk på temat *Frihet och Revolution* apropå att Grafikens hus mottagit en mexikansk donation. Men här visas också senare års grafiska verk i upplaga av konstnärer som Mamma Andersson, Jockum Nordström, Linn Fernström och Jesper Waldersten. Det mesta som ställs ut är till salu, en viktig del för att kunna finansiera verksamheten. Men Nina poängterar också att det är något sympatiskt med grafiska upplagor och det slags demokratiska tänk som även präglar SAK:s multiplar, nämligen att fler ska ha råd att köpa konst.

Hur ser du på grafikens framtid?

– För min del, med erfarenhet från Konstfack, är det inte alltid tekniken i sig som spelar så stor roll utan konstnärskapet som är spännande,

oavsett vilken teknik man jobbar i. Däremot vill jag lyfta fram verkstan för jag tycker att kunskandet om grafik och dess hantverk är fantastiskt hos oss. Och i en högteknologisk tid tror jag intresset för de äldre teknikerna växer till liv. Samtidigt vill jag inte att det blir för nostalgiskt. Jag är lite sugen på att också göra någon *artist-in-recidence* där man kanske kan se hur man kan koppla ihop väldigt modern teknik med de gamla tryckpressar vi har, lite mer experimentellt. Det finns två killar som heter Jürg Lehni och Samuel Nyholm som gjort en grej på Tensta Konsthall där man just skapade en maskin som tecknade. Den är helhäftig. Det måste också kännas som en del av vår tid.

Titeln till Lisas och Mattis utställning är »Jag har öppnat en öppen dörr», kan du säga något om den?

– Jag tror att det handlar väldigt mycket om att titta en gång till. För att se det självklara måste du gå en vända till och så dyker det upp något nytt. I Mattis fall tycker jag att det finns ett stort släktskap med hans stora skulpturer med mycket luft och vindtyg som jag senast såg på Bonniers Konsthall och jag kunde verkligen se att det här kunde bli grafik och en tvådimensionell värld. I Lisas fall hade jag ju sett hennes papperscollage med en säker känsla för komposition och färg i sina många figurer. Men när hon skulle jobba här ville hon prova att reducera och låta en av figurerna ta plats.

Du började som VD i oktober 2012, hur gick det till med att få hit Lisa och Matti redan i mars?

– När jag började här hade jag tur eftersom utställningarna var planerade till februari. Då tänkte jag att jag å ena sidan kunde känna mig jättestressad inför kort produktionstid men å andra sidan var det värsta chansen att få komma

in i en verksamhet så fort. Det tror jag är ovanligt när det gäller utställningsverksamheter, de kan ju ofta vara planerade flera år. När det gått tre veckor lyfte jag på luren och var lite darrig på handen eftersom Matti och Lisa stod högt på min ställa-ut-lista. Istället för att fråga bara en av dem ville jag inte välja utan jag frågade båda. Och så svarade de ja! Man blir så lycklig.

Hur tänker du dig framtiden för Grafikens Hus? Vad vill du göra som ny VD?

– Jag vill verkligen jobba vidare med det man har för jag tycker huset är helt fantastiskt med sin tradition och just kunskapen om alla grafiska tekniker. Framför mig ser jag en levande verkstad, starka och ibland otippade utställningar och sen får vi se var det bär av. Det är lite för tidigt att sia om.

Vad bänder i höst?

– Till hösten blir det en utställning som har arbetsnamnet *Serier & Politik*, som kommer fokusera på seriescenen. Och då kommer jag också bjuda in flera av dem som ska ställa ut till vår verkstad. I den här utställningen vill jag också jobba tematiskt med pojk- och flickrumsestetik. I *Graphic Novels-världen* finns det spår av det där som är intressant. Vad är ett typiskt pojk- eller flickrum och att det också ska få ta en mer fysisk gestaltning. Det finns en illustratör som heter Beata Bucht som arbetar väldigt mycket kring genus och flickestetik, men också att göra det till sitt. De där sakerna ska vi spinna runt lite grann och hoppas jag kunna öppna upp lite mer och hitta en annan publik delvis. Samtidigt visar vi också en utställning med Lennart Aschenbrenner, främst hans grafik. Just denna bredd eller blandning om man så vill, av utställningar tycker jag är väldigt dynamisk.

MATTIS KNUTAR

Matti Kallioinen berättar om sina verk i »Jag har öppnat en öppen dörr»

– Jag skulle nog aldrig gjort de här bilderna om det inte vore för de skulpturer jag har gjort de senaste fem åren. Skulpturerna har en formvärld där jag försökte få fram en viss rörelse i vindtyget och luften. För att få fram organiska rörelser behövde jag en form som var instabil och stabil samtidigt och då blev det knutformerna. För två år sedan började jag leka med linjer på papper och hitta små komponenter, ett språk, en uppsättning av regler för hur jag kunde teckna tvådimensionella former. De där reglerna var aldrig färdigformulerade utan var modifierbara

åt det ena och det andra hållet, har liksom lett mig in, för mig, i en oväntad formvärld.

Matti Kallioinen berättar att han hade tusentals liknande knutfigurer i sina skissblock och hur han funderade på hur de skulle kunna fungera rumsligt i en utställning. Han säger att han mer borstade fram sina pennteckningar som en arkeolog och att de alla är tecknade inifrån och ut. Det skulle aldrig gå utifrån och in.

– Jag uppmanar betraktaren att faktiskt följa linjen runt med fingret för att det är enda sättet man kan närma sig en förståelse för hur de är konstruerade. Jag har aldrig någon aning om

hur de ska se ut från början. Jag vill hitta grundformerna i formvärlden och lära känna vilka möjligheter som finns. Att på en gång se ett perspektiv som aldrig lägger sig till rätta och samtidigt skapa reda i ett synintryck. På så vis dör aldrig bilderna. Om 40 år kommer jag kunna se en helt ny form i varje bild.

SAK har köpt in verket »Knut» av Matti Kallioinen till årets lotteri. För två år sedan köpte SAK ett verk av Lisa Jonasson med titeln »Betydelselösa förändringar är ett sätt att smyga utvecklingen framåt». Se hemsidan för bild.

TESTA KONSTPERSPEKTIV TILL SPECIALPRIS!

Beställ en provprenumeration för 175 kronor (4 nummer). Beställ via www.konstperspektiv.nu/sak eller hos Nätverkstan, tfn 031-743 99 05.

OBS! Erbjudandet gäller nya prenumeranter.

Erbjudande för SAK-medlemmar:

Gå 2 betala för 1

Gäller tom 2 juni

MAGASIN 3

HARD TO FIND. EASY TO LOVE.

MIKA ROTTENBERG 8 FEB – 2 JUNI 2013 / ÖPPETTIDER: TORS 11–19, FRE–SÖN 11–17
WWW.MAGASIN3.COM / BUSS 1 ELLER 76 TILL STOCKHOLMS FRIHAMN

BESTÄLL SAK:S KONSTBÖCKER

NR	ÅR / TITEL / FÖRFATTARE (Pris medlem / ej medlem)	
73	1964, Carl Frisendahl, Gunnar Jungmarker (20/90 kr)	☐
79	1970, Axel Nilsson, Axel Elvin (20/90 KR)	☐
80	1971, Birger Lundquist, Gunnar Jungmarker (20/90 KR)	☐
87	1978, Eric Grate, Pontus Grate mfl (20/90 KR)	☐
89	1980, Staffan Hallström, Stig Johansson (50/350 KR)	☐
90	1981, Lage Lindell, Thomas Millroth (50/350 KR)	☐
91	1982, <i>Då och Nu, SAK 150 år</i> , Bo Lindwall (50/350 KR)	☐
91B	1982, <i>Konstverkens liv i offentlig miljö</i> , Sandström, Stensman, Sydhoff (50/350 KR)	☐
92	1983, C.O. Hultén, Artur Lundkvist (50/350 KR)	☐
97	1988, Hugo Zuhr, Ingrid Rydbeck-Zuhr (50/350 KR)	☐
98	1989, Lennart Rodhe, Thomas Millroth (50/350 KR)	☐
100	1991, Arne Jones, Rolf Söderberg (50/350 KR)	☐
102	1993, K.G. Bejemark, Gunnar Bråhammar (50/350 KR)	☐
104	1995, Olle Bonnier, Thomas Millroth (50/350 KR)	☐
105	1996, Asmund Arle, Viveca Wessel (50/350 KR)	☐
106	1997, Ulrik Samuelson, Douglas Feuk (50/350 KR)	☐
108	1999, <i>Sveriges Konst del I</i> , Elisabeth Liden (175/400 KR)	☐
109	2000, <i>Sveriges Konst del II</i> , Beate Sydhoff (175/400 KR)	☐
110	2001, <i>Sveriges Konst del III</i> , Märten Castenfors (175/400 KR)	☐
	<i>Sveriges Konst del 1-3, (500/1200 KR)</i>	☐
111	2002, Torsten Andersson, Magnus Bons m.fl. (50/400 KR)	☐
112	2003, Lena Cronqvist, Märten Castenfors m.fl. (50/400 KR)	☐
113	2004, Svensk Konst Nu, Allgårdh/af Malmberg (100/400 KR)	☐
114	2005, Dick Bengtsson, Red: Märten Castenfors (200/400 KR)	☐
115	2006, <i>Konst som rörlig bild</i> , Red: Astrid Söderberg Widding (50/200 KR)	☐
116	2007, <i>SAK 175</i> , Björn Kusoffsky/Jenny Asp/Dan Wolgers m.fl. (50/200 KR) 2007,	☐
116B	<i>Svensk Fluxus</i> , Bengt af Klintberg (50/200 KR)	☐
117	2008, <i>Drömmen om verkligheten</i> , Marie Lundquist (150/400 KR)	☐
118	2009, <i>In i bilden, ut bland orden</i> , Red: Märten Castenfors (150/400 KR)	☐
119	2010, Roj Friberg, Lars Nygren (200/400 KR)	☐
120	2011, <i>Passioner & bestyr</i> , Sv. konst på 2000-talet, Allgårdh/Persson (200/400 KR)	☐
121	2012, <i>The End</i> Helen Billgren (200/400 KR)	☐
122	2013, <i>Ghost Light</i> Tova Mozard (200/400 KR)	☐

Maila in din beställning till: info@konstforeningen.se

Eller ring till kansliet 08-10 46 77 tis-fre 12.00–17.00

KALENDARIUM SOMMAREN 2013

Aktuellt under 2013.

Utöver det brukliga att medlemmar inför visningstillfällen ombeds att OSA ber vi även att man inväntar bekräftelse på bokad plats där bokning krävs. De programpunkter som innebär en avgift betalas till SAK:s PG 1262-5 om inget annat anges. Betald avgift återbetalas endast om aktiviteten ställs in. Glöm inte att skriva namn på programpunkt och ditt eget namn när du betalar. OSA på telefon 08-10 46 77 eller via e-post: info@konstforeningen.se Med reservation för förändringar i programmet. Vänligen se hemsidan för uppdaterat kalendarium.

MAJ

SAK BAR STOCKHOLM

Annica Karlsson Rixon aktuell med årets andra SAK-multipel *Dubbelporträtt* om sin konst i samtal med Jennie Fahlström.

Torsdag 16 maj klockan 18.30

Plats: Clarion Hotel Stockholm, Ringvägen 98, *Upstairs Bar* (plan 2)
Obs! Fri entré. Tag med medlemskortet för rabatt i baren 18.30 – 22.00

SAK:s ÅRSMÖTE, SKEPPSHOLMEN

Tisdag 21 maj klockan 17.00-18.00

SAK:s medlemmar hälsas hjärtligt välkomna till årsmöte i projektrummet på Slupskjulsvägen 34, Skeppsholmen. Vi bjuder på förfriskningar. OSA senast 20 maj.

RELEASE SAK MULTIPLEL 2/2013

Torsdag 23 maj klockan 13.00

Release av *Dubbelpporträtt* av Annica Karlsson Rixon.

Upplaga: 30 exemplar Pris: 3 000 kr/st

Beställning görs på info@konstforeningen.se eller på 08-10 46 77 i samband med release.

JUNI

VISNING WANÅS KONST, KNISLINGE

Söndag 9 juni klockan 11.00

Lycka på allvar. Den danske konstnären Jeppe Hein tar sin utgångspunkt i en undersökning av lycka. Hans konst sprider sig ute och inne, från frågor om lycka till färdiga konstverk. Dessutom verk av brasilianska Marilá Dardot som gör ord till konst. Utifrån ett citat om tystnad låter hon oss skriva med bokstäver direkt på marken. Fri entré men boka plats krävs! 30 platser. OSA senast 28 maj.

Foto: Marilá Dardot, detalj av *Tratado de Pintura e Paisagem Treatise on Painting and Landscape* 2009.

SEPTEMBER

RELEASE av nästa medlemstidning/vinstkatalog.

Torsdag 12 september klockan 18.30–20.00

Välkomna till Taverna Brillo där vi bland konst, olivträd och skön stämning startar hösten med konstmingel. Vi har release av SAK:s 3:e medlemstidning som också är årets vinstkatalog (skickas till alla medlemmar samma vecka) och tänkte ta tillfället i akt att träffa nya och gamla medlemmar inför vinstutställningen (14–17 november på Sven-Harrys Konstmuseum) och dragningen (28 november). Ta med en vän!
Taverna Brillo, Humlegårdsgatan 19, Stockholm.

Glöm inte att anmäla din e-post adress för att kunna få tips på konstprogram även emellan utgivningen av medlemsbrevet.

MEDLEMSFÖRMÅNER FÖR 2013

Mot uppvisande av medlemskort finns följande förmåner under 2013

Möjlighet att ta del av föreläsningar, konstnärssamtal, filmvisningar och guidade visningar av olika utställningar mot en reducerad avgift.

MULTIPLAR

Varje år presenteras multiplar – verk i upplaga speciellt framtagna för SAK – som till fördelaktiga priser erbjuds SAK-medlemmar. Under 2013 presenteras multiplar av Thomas Karlsson, Annica Karlsson Rixon och Fredrik Wretman. Ett fåtal verk av tidigare multipelkonstnärer kan finnas kvar. Kontakta kansliet.

FÖRMÅN: Gå 2 betala för 1 mot uppvisande av SAK:s medlemskort på Magasin 3 till och med 2 juni. 2013.

Magasin 3 Stockholm Konsthall (i Magasin 3-byggnaden, våning 1, hiss 4.)
Buss 1 eller 76 till Frihamnen. www.magasin3.com

MEDLEMSKORTET

På medlemskortet står ditt medlemsnummer som kvarstår för varje år du förnyar ditt medlemskap och ditt lottnummer som förändras för varje ny dragning. Har du inte fått ditt medlemskort kan det bero på att vi inte har din rätta adress. Vänligen kontakta kansliet.

RABATTER

Papperskonservator Peder Werner, *SAK-rabatt 10%*

Fyrverkarbacken 27, 112 60 Stockholm (ateljé finns även i Skåne)

Tel: 08-656 04 75 Mobil: 073-671 40 68

peder.werner@telia.com www.papperskonserveringwerner.se

Målerikonservator Agneta Warlenius, *SAK-rabatt 10%*

Bastugatan 31, 118 25 Stockholm (ateljé finns även i Sörmland).

Tel: 08-661 85 32 Mobil: 073-718 9696

agneta@agnetawarlenius.se www.agnetawarlenius.se

Konstbokhandeln Konst-ig *SAK-rabatt 20%*

Konst-ig specialiserar sig på litteratur inom områdena konst, arkitektur, design, fotografi, glas & keramik, grafisk design, inredning, mode, offentlig miljö, textil och trädgård samt landskap. Vid köp av böcker ur ordinarie sortiment får du 20% rabatt som SAK-medlem. (ej web-shopen)

Besöksadress: Åsögatan 124, Stockholm.

Tel: 08-508 31 518 Fax: 08-508 31 519.

info@konstig.se, www.konstig.se

Ramverkstan, *SAK-rabatt 20%*

Vid ramning på Ramverkstan AB får du 20% rabatt.

Kontakta Robert Lindberg, Birger Jarlsgatan 99, 113 56 Stockholm,

Tel: 08-16 78 00 Fax: 08-16 78 01. Öppet: Mån–fredag kl 9–17.

Ramning hos Lilla Galleriet i Umeå AB, *SAK-rabatt 15%*

Eva Lindh-Holmgren, Lilla Galleriet i Umeå AB

Kungsgatan 34, Umeå

Tel & fax 090-129825 Mobil: 070-5195719

eva@lillagalleriet-umea.se, www.lillagalleriet-umea.se

Mån–fre 10–18, lördag 11–14, Vernissagelördag 12–15

Ramning hos OTTOS inramningar, *SAK-rabatt 15%*

Gibraltargatan 68, Göteborg

Öppet: Mån, tis, tors, fredag 10–18

Tel: 031: 18 90 12, info@ottosinramningar.se

Ramning hos Galleri Öresundbron, *SAK-rabatt 20%*

Västra Bernadottesgatan 11, Limhamn

Öppet: Mån–tors 12–18, fredag 12–17, Tel: 040-15 41 23

Ramning hos Galleri Öresundbron, *SAK-rabatt 20%*

Västra Bernadottesgatan 11, Limhamn

Öppet Mån–Tors 12–18, Fre 12–17

Tel: 040-15 41 23

Wanås Konst 2013 – lycka på allvar! 19 maj – 27 oktober

”Hvad er lykke for dig? – konstnären **Jeppe Heins** (DK) fråga står i centrum på Wanås Konst 2013. Liksom **Marilá Dardot** (BR) engagerar han besökaren i lekfulla verk på djupaste allvar. Parallellt presenteras årets barnbok som är musikern **Jason Diakités** (SE) författardebut. Hans berättelse bland träd, konst och kor vävs samman med **Maria Bajts** (SE) täta bildvärld, både i boken och i konsthallen. I filmrummet visas **Melanie Smiths** (UK) och **Rafael Ortigas** (MX) filmverk Xilitla, som skildrar en skulpturpark i tropisk regnskog. Missa inte heller **Återblick** – visningar med konstnärerna bakom de permanenta verken i Parken. Läs mer på www.wanaskonst.se **Välkomna!**

Ellen Ehk Åkesson *Changing of the Seasons*

drejad och monterad 11 x 13 x 16 cm

Vinst i SAK 2013.